

АЛЕКС БОЛДИН

КАРДИОЛОГИЯ

chitanka.info

Всичко започна от момента, когато в края на март, на път за кръстника, видях голямата китка мартеници, завързана на най-ниския клон на отрупаната с цвят джанка. Гледката беше толкова мила и толкова красива, че неволно спрях и се загледах в мартениците. Там имаше всякакви, от червено-белите гривни, до метличките на Пижо и Пендо. Най-отдолу висеше едно красиво нашарено, пластмасово петле. То се поклащаше от вятъра, насочило човчица към синьото пролетно небе, сякаш се канеше да изкукурига. Спрях и се загледах със захлас в петлето. Тия дни преживях много неприятни емоции, от заплаха за уволнение до подкани за плащане на космически такси за парното. По принцип съм чувствително и впечатлително момче, така че гледката с красивите мартеници и още по-красивото петле накара сърцето ми да подскочи, да претупа неравномерно и да заблъска със своеволни тласъци в гърдите. Това пък от своя страна стана причина след три дни да се озова в кардиологията на местната болница. Не бях лежал в болница почти трийсет години, така че фактът доведе до допълнителен стрес.

Като се заредиха ония ми ти кошмарни дни и безсънни нощи, стой, та гледай. Бях много симпатичен на медицинската сестра от нашата стая, затова на мен даваше най-много хапчета. Дори когато нещо сгрешеше в разпределението им, пак се обръщаше мило и ми изчуруликваше, „Ангеле, нали двете таблетки Торвакард бяха за теб?“ Гледах умно и отричах безапелационно. Напразно!

Навалицата около мен се заливаше от смях, защото галеникът на стаята винаги е обречен да изтърпява както добри, така и лоши събития. Започнаха да ме поднасят. Шегите се сипеха една след друга. Право да си кажа, не издържах и започнах да изчезвам редовно извън стаята.

Намятах черната шуба директно върху пижамата, обувах кубинките (при постъпването ми в болницата все още валеше сняг) и дръпвах по калната пътека към психото.

Психото, в смисъл нервно-психиатричното отделение, се намиреше на стотина метра от болницата, разположено в стара борова гора. Беше край на март и под боровете бяха нацъфтели сини и бели теменужки. Зеленееше се млада коприва. По дърветата цвърчаха птици. Оказа се, че тая горичка отлично успокояваше нервите. Разхождах се под боровете, вдишвах свежия и влажен въздух, откъсвах

някоя и друга теменужка и ми олекваше. Абе, неслучайно, преди време за психото са оформили тоя терен.

Веднъж, воден от човешко любопитство, доближих сградата на това отделение. В ранната утрин една разчорлена пациентка бе излязла на малка тераса, за да пуши. Видя ме и се разкрещя: „Чичко бе, искам секс! Искам секс!“ Стъписах се. Сърцето ми претупа лудо. „Язык за хаповете, дето пия!“ — рекох си. Пък като опънах един бърз ход надолу... Стигнах до кардиологията за нула време.

Грешката ми бе, че се похвалих на „колегите“ от стаята. Обсипаха ме отново с майтапи. Имаше един образ от Вършец. Мине не мине час, пък току ме подкачи за „гаджето“ от психото.

„Дай, казах му, да те заведе да я видиш, пък после говори!“

Върза се, а с него и още двама. Та една ранна сутрин, половин час преди визитация, поведох тайфата към психото. Вървахме с бодра крачка. Бяхме четворка, като за белот. Един го свива сърце, друг го мъчи аритмията, трети изплезил език, едва поема дъх. По едно време им казах: „Вие сте по-откачени от оная, бе! Я се вижте на какво дередже сте!“ Млъкнаха и думица не пророниха. За общ късмет въпросната загоряла любовчийка липсваше от полезрението. Така и не можа да им се усмихне късметът да я зърнат. От този момент майтапите към моята особа спряха. Беше само по отношение на психарката, но иначе за другото — ни най-малко!

Лекуващият лекар на стаята бе едно младо момче с очила и много елегантен външен вид. Дясното му око бе леко притворено, като че ли оглеждаше сливиците на болна кобила. Говореше малко. Използваше предимно мимики и жестове. Не след дълго така силно ни хареса начинът му на говорене, че когато ни питаше „Какво Ви боли?“, отговаряхме ту със свиване на рамене, ту с намигане на едното око, ту с другото. Човек добиваше впечатление, че група глухонеме си говорят, като един от тях предварително обявява темата.

Най-кофти в тая болница бе яденето. Ежедневният порцион си бе мизерен. Сипваха в чинията две лъжици супа за обяд, две лъжици макарони за вечеря и една вафла за закуска. Що се отнася до лекарствата, те вървахме като на конвейер. Пиехме по една шепя, три пъти дневно, а други дори четири. Някой ще възкликне „Егати концлагера!“ Тровят те с личното ти съгласие. За осем дни, както го е планирала здравната система, се превръщаш в зомбиран олигофрен.

Така си е, защо да си кривя душата? На третия ден обаче аритмията на сърцето ми спря-а-а! „Край!“ — казах си. Вече съм ОКей!

Събитието ознаменувах с пищна гощавка в близката закувалня. Ядох до пръсване и знаете ли какво? Пържен боб! Нещото, което обичам от много древни времена. Изплюсках три порции, за да видя дали сърцето ще подрипне поне веднъж. Не подрипна! Ура! Значи, време беше да изчезвам от тая болница, докато не са ме уморили с глад и химикали.

През следващата визитация се усмихнах на „приказливия“ доктор и му заявих, че благодарение на неговите грижи съм вече напълно здрав. Готов съм да се състезаваме с него, ползвайки най-специалните техники за натоварване на сърцето. Обявих и баса. Да бъде бутилка от най-реномираната черна „Каменица“.

Мила усмивка цъфна на лицето му. Нито един пациент досега не бе му правил подобен комплимент. Цялата навалица в стаята разбра, че го четкам с някаква неясна и добре обмислена цел.

Оня отляво ми се ококори и рече: „Абе, ти му бръкна в душата на това докторче. Представи се за най-здравия пич в отделението! Как умееш само да се подмазваш! На тях като има кажат, че са успели с лечението, все едно, че им поникват крилца бе, Ангеле.“

„Който го може, си го може!“ — отсякох безапелационно аз. „Ти като не можеш да свалиш кръвното си с една ракия или мацка, кой ти е виновен?“

Искам да разкажа и за друго едно събитие. Във всяка стая имаше цветен телевизор. Ако на някой му се гледаше филм или новини, пускаше в процепа на една кутия металното левче и ТВ-то светваше с образ и заговаряше със звук. Да, ама никой не пожелаваше да пусне въпросното левче! Всички се оказаха стиснати. Един ден в стаята приеха някакъв разговорлив шофьор, при който тутакси разпознахме симптомите на отчаян футболен запалняк. Още с влизането му разбрахме, че е важна личност. Държеше се на големо. На всеки три минути разговаряше по джиесема с мацки и началници. Говореше със заповеден тон.

„Що за птица е това?“ — казахме си. „Шофьор с наполеоновско самочувствие!“

Оказа се, че е бил кметският шофьор. И не само това, ами шофирал на шестима кметове от четири партии. Няколко петилетки

возил само кметове. Като се сменяла властта, приготвял печеното агне, дамаджаната с вино и хоп, шофьорското място било отново негово. Абе, човекът си е обигран и знае триста и трийсет стратегии и тактики за оцеляване.

Беше интересно да видим реакциите му, когато един от болните ехидно го заговори по интересния факт. Като се разлюти оня ми ти шофьор, като се разфуча и разпсува. Защото разбирате ли, бяха му бръкнали в кутийката с тайните. Никой корумпиран не обича да го мислят за корумпиран и публично да го сочат за такъв.

Понеже стана дума за телевизия, ще допълня, че важният шофьор не жалеше левчета, когато излъчваха футболен мач. Случи се така, че една събота се заредиха куп мачове от някакво футболно първенство. Телевизорът прегря. Запалянкото, от викане и скандиране, вдигна кръвното на двеста. На вечерната визитация зачервената му физиономия не убягна от окото на младото докторче. „Никаква телевизия повече! Разбрахме ли се?“ — каза то и излезе.

Оня образ рипна след него и пусна телевизора. Да-а-а, обаче докторчето имало остър слух. Върна се начаса със сестрата и нареди: „За Цецко незабавно сто милиграма транквилант!“ Речено-сторено! Боцнаха Цецко в дупето и за броени минути дрямката го събори в леглото.

Какво стана после, ли? Ами ТВ-то бе пуснато отново, но с най-тихия звук и то на популярното предаване Сървайвър. Така че левчето на Цецко не отиде на вятъра, а за общото културно — развлекателно благо. Цецко похъркваше блажено на три октави, а на екрана, вълните на тропическия океан се разбиваха с мек шепот в пясъците на златист плаж, осеян с крабове и рапани.

Като за финал клиничната пътека беше успешно изтичана от моя милост в буквалния и преносния смисъл на думата. Докторчето не ме жалеше. Уредът, имитиращ теренна пътека, заработи на максимални обороти. Образът гледаше компютъра и примигваше с дефектното си око към мен. Чат-пат рипваше да ми измери кръвното...

Накрая капитулира. „Печелиш бирата!“ — каза. — „Само че...“ „Само че какво...?“ — промълвих със справедливо възмущение. „Ще я пиеш десет дена след изписването! Сега ти се забранява! Все още! Това е кардиология бе, пич! Ще ме накажат, а сега работа не се намира!“ „ОКей!“ — възкликнах ликуващо. — „Няма проблем!“

Важното е, че сте ме излекували и че спечелих облога! А сега мога ли да събера багажа си и да изчезна?“ — пророних плахо. „Мо-о-о-же! Това може, но епикризата ще си получиш другата седмица.“

Бях на седмото небе от радост, а по-горно, както го пишело в Библията, нямало. Оставаше да купя карамфила и шоколадовите бонбони за почерпка на медицинския персонал. Това си беше желязна традиция във всяка днешна българска болница.

Навън валеше дъжд, чудесен мартенски дъжд. Не вярвах, че след осемдневния „концлагер“ съм отново на свобода. Пред магазинчето за цветя беше цяла цветна градина. Вторачих поглед във ваза, пълна с червени карамфили. Избрах си един аленочервен, тук-там напръскан със ситни бели точки карамфил.

„Хей тоя ще ми го вържете с червена панделка!“ — обясних на продавачката. „Прекрасен избор, господине! Имате вкус!“ — откликна кокетно тя.

Взех карамфила и с прибежки пресякох улицата. Тъкмо завивах по стръмната пряка към кардиологията, когато любопитното ми око забеляза една нередност. Белите точки по цветето си бяха обикновена гасена вар. Леле боже! И това ще бъде моя подарък за миловидната сестричка?! Хайде обратно, Ангеле!

„Много се извинявам, госпожице, но... вижте! Това не е бялата, естествена декорация на сорта, ами... вар!“

„Така ли? Я да видим?! Да бе, извинете! Явно букетът е стоял в склада, който скоро боядисаха. Но, нали вие сам си го избрахте, господине?“ „Разбира се, че сам го избрах, но не си бях взел очилата. Вие обаче, с вашите прекрасни очи, чудесно виждате и без очила. Защо не ми обърнахте внимание върху тоя факт? Казано простичко, ме заблудихте.“ — Гласът ми трепереше от възмущение. Лежането в болница ме бе изнервило.

„Няма проблем, господине! Ще го сменя! Ето ви един бял карамфил. По-хубав е от червения, защото ухае чудесно. Това е истински български сорт. Помиришете и ще се убедите...“

Тикнах нос в цветето. Миришеше омайно, както миришеха карамфилите в градинката на баба ми.

„Много ви благодаря!“ — усмигнах се мило на момичето. Поех цветето от ръката ѝ. Припнах обратно към кардиологията. Там сякаш бе паднала бомба. В лекарската стая нямаше никой. С усилие открих

една мургава санитарка. Обясних ѝ детайлно, на кого да даде бонбоните и на кого цветето. Тръгнах си с ликуващ поглед. Зад вратите на това умирисано на хлорна вар и урина отделение ме чакаше свободата.

След седмица, когато минах да взема епикризата узнах, че въпросната санитарка направила фал. Била подарила кутията с шоколадови бонбони на сестрата, а карамфила на доктора. Какво ли си е помислил оня намигация, така и не разбрах. Вероятно е било нещо от рода на: „Отървах се от обратната резба!“

Дали го е рекъл или го е помислил, мога само да гадая. Важното в случая бе, че отново бях на свобода и то в навечерието на един от най-хубавите християнски празници — Цветница.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.